

Historia rodziny Tang

- gałąź Czerwonej Dżonki

Rozdział 16 Weng Chun Kuen (永春拳)

Fung poszedł poinformować Ou Kang'a o tym wielkim wydarzeniu. Ou przekonał się co do słuszności sprawy i był gotów namawiać swoich uczniów do pozyskania biletów na bankiet. Chan Wah Shun z kolei miał powiadomić Pao Hua Lian'a, który pochodził z Shi Wan (石灣) i prowadził swoje biznesy poza Tai Shi Di (太史第) [rezydencją wysokiego urzędnika]. Jego interes polegał na sprzedaży Pao Hua (刨花). W tamtych czasach Chinki nosiły warkocze lub włosy upięte w koki. Nakładały na nie powłokę wytwarzaną z drzewnych wiórów, dzięki czemu były czyste i lśniące.

Pao Hua to szczególna roślina, bogata w wydzielinę w rodzaju gumy. Aby była gotowa do użycia, musiała być najpierw rozdrobniona na bardzo cienkie wiórki. Kobiety kupowały ten produkt, moczyły go w wodzie, aby guma wchodziła w odpowiednią reakcję. Większość kobiet trzymała w domu kubki bez ucha do moczenia Pao Hua i wiązania tej substancji z olejkiem do mycia włosów.

Biznes Pao Hua Lian'a prosperował świetnie, dzięki czemu poznał wiele osób. Niektórzy wiedzieli, że ćwiczył Weng Chun ale sądzili, że jego nauka wywodzi się z Gildii Qionghua oraz bezpośrednio lub pośrednio od Wong Wah Bo i Leung Yee Tai. W owym czasie ani Fung Siu Ching, ani Chan Wah Shun nie prowadzili oficjalnych szkół walki, a ponieważ znajomi Pao Hua Lian'a podziwiali jego umiejętności, zaczęli go namawiać, aby przyjął ich na uczniów. Lian prowadził swój biznes tylko za dnia i wieczorami nie miał nic do roboty. Zgodził się więc przyjąć kilku z nich i pozwolić im ćwiczyć w swoim domu, gdzie został zainstalowany drewniany manekin i worki z piaskiem.

Stoisko Lian'a w Lian Hua Di mieściło się naprzeciwko sklepu z wyrobami ceramicznymi oraz miejsca pracy Chan Wah Shun'a. Chan pozostawał z Lian'em w stosunkach przyjacielskich. Dlatego też zaprosił go i jego uczniów na bankiet z okazji urodzin Bodhidharmy. W dniu tego wydarzenia San Bao Lou tętniło hałasem i ekscytacją. W centralnej sali wisiał obraz Bodhidharmy. Po obu jego stronach znajdował się dwuwiersz (對聯), którego treść dotyczyła praktykowania buddyzmu przez Bodhidharmę i jego osiągnięć. Przed obrazem ustawiono palnik. Zapalano tylko kadzidła, ale nie używano świec. Nad obrazem znajdował się poziomy zwój z napisem „Fo Guang Pu Zhao” (佛光普照) [blask Buddy rozchodzi się we wszystkich kierunkach i oświeśla całe otoczenie].

Po przybyciu, uczestnicy ceremonii musieli trzykrotnie pokłonić się przed obrazem. Spośród nich wszystkich, Leung Jan był najstarszy wiekiem. Po nim pojawili się Fung Siu Ching, Chan Wah Shun, Ou Kang i Pao Hua Lian.

Ze strony Chan Wah Shun'a zjawili się zaawansowani praktycy Wu Xiaolu (吳小魯), He Hanlu (何漢侶), Lei Ruji (雷汝濟), Li Kao (黎攷), Chen Xihou (陳錫侯), Wu Zhongsu (吳仲素), Li Houpei (黎厚培), He Jian (何建) i Chan Yiu Min (陳汝棉). Natomiast z grupy Fung Siu Ching'a przybyli Tung Jik (董植), Tung Jan (董恩), Luo Yinnan (羅蔭南), Luo Qiteng (羅啟騰), Tang Suen (鄧算), Lin Zuxing (林祖興), Jian Dexing (簡德興), Ma Zhongru (馬仲如) i Huang Shiyi (黃十一). I chociaż Ou Kang miał najwięcej uczniów, za najbardziej utalentowanego uchodził Xian Yujie (冼玉階). Był wówczas asystentem sifu Ou. Jeśli chodzi o Pao Hua Lian'a, stawiało się około dziesięciu jego uczniów.

Gdy wszyscy uczniowie już przybyli, mistrzowie poprowadzili ich przed obraz, aby oddać hołd Bodhidharmie. Mając nadzieję na połączenie różnych gałęzi Weng Chun Kuen w jedną społeczność, Fung Siu Ching poinformował zgromadzonych o pochodzeniu każdej z tych linii w Foshan. Potwierdzono, że wszystkie one wywodzą się od jednego przekazu Chi Sin'a. Ponieważ po raz pierwszy nauczał on mnichów w Sali zwanej Weng Chun Din (永春殿) klasztoru Shaolin, od niej też została zaczerpnięta nazwa Boku Weng Chun.

Kiedy Fung skończył, każda gałąź wysłała po kilku reprezentantów, aby zademonstrowali swoje style, celem uatrakcyjnienia spotkania. Zdecydowanie wszystkie prezentacje posiadały cechy Weng Chun Kuen. Uczeń Leung'a zademonstrował trzy formy: Siu Lim Tao (小念頭), Chum Kiu (尋橋) i Biu Jee (標指). Były one bardzo podobne do form Weng Chun Kuen (永春拳), Saam Pai Fut (三拜佛) i Chong Kuen (拳椿), jakich nauczał Fung Siu Ching. Postawa Yee Chi Kim Yeung Ma (二字籐羊馬) mistrza Leung'a była identyczna z pozycją Qi Long (騎龍馬) i Saam Jiao (三角) Fung'a.

Ruchy kija z formy długiej tyczki Liu Dian Ban Gun (六點半棍) były takie same dla wszystkich gałęzi. Pokazy różniły się nieco techniką wykonawcy i długością tyczki. Spośród uczniów Fung'a, Tung Jik był najbardziej biegły w walce na pięści, a Tang Suen najbardziej biegły w walce długą tyczką. Tang używał tyczki o długości dziewięciu stóp i dwóch cali (według chińskiej miary). Długa tyczka była jego nauczycielem. Fung nauczył się tej umiejętności od San Gam'a na „Czerwonej łodzi”, gdzie praktykowali też techniki na drewnianym manekinie. To wyjaśniało, dlaczego długa tyczka, której używali, była dłuższa niż zwyczajowo.

Ceremonia okazała się wielkim sukcesem. Zgromadziła w jednym miejscu przedstawicieli różnych gałęzi Boku Weng Chun, dzięki czemu zebrani porozumieli się między sobą i zjednoczyli.